

[Handelsministeren.]

blive hurtigt behandlet, saa at det i Løbet af faa Dage kan være endeligt vedtaget. Vi staar netop nu over for vigtige Forhandlinger med Udlandet, i hvilke Forhandlinger denne Lov skal være et Redskab i vore Forhandlers Tjeneste. Uden en Lov som denne, enten med et andet Indhold eller med dette Indhold, vilde det overhovedet ikke være muligt at føre de Forhandlinger med Udlandet, som nu skal føres, paa en saadan Maade, at man kunde sige, at de danske Forhandlere havde et fast og sikkert Grundlag at forhandle paa.

Villemoes: Det Lovforslag, som vi her er i Færd med at drøfte, berører faktisk, enten direkte eller indirekte, ethvert Menneske i vort Land, og derfor er det ikke mærkværdigt, at Bølgerne, hver Gang et tilsvarende Lovforslag har været til Diskussion her i Rigsdagen, er gaaet noget højt. Der har været delte Meninger om hele dette Forhold, og det er rigtigt, som den højtærede Handelsminister nu har sagt, at vi har fornyet Valutaloven Gang paa Gang gennem de Aar, der er gaaet, siden vi kom ind paa denne Form af Lovgivning i det hele taget. Vi begyndte med at forny Loven med meget kort Varighed, jeg tror for øvrigt, jeg tør sige, paa Initiativ af Repræsentanter for mit Parti, idet man var klar over, at man var ude paa et Omraade, som var saare delikat, et nyt og uprøvet Omraade. Vi fornyede Valutaloven for faa Maaneder de første Gange, men da Sagen kom ind i et fastere Leje og Verden ikke kom i Lave, naaede vi sluttelig til, at vi maatte forny Loven for et helt Kalenderaar. Den Lov, som vi har i Øjeblikket, er af 13. December 1933 og udløber med dette Aars Udgang. Det Lovforslag, som vi nu skal debattere her i Landstinget, og som er kommet til os fra Folketinget med 3 Partiers Stemmer — det vedtoges i Gaar med 86 Stemmer —, skal jo være gældende for Aaret 1935. Jeg hilser med Glæde, at man ikke vil have Loven til at gælde for længere Tid, for der kan i Løbet af 365 Dage ske meget i en saa urolig Tid som den nuværende.

Bølgerne er, som sagt, flere Gange gaaet noget højt, naar vi har skullet drøfte denne Sag. Jeg erindrer, at Regeringen oven i Købet i Slutningen af 1932 kom saa højt op, satte Sagen saa stærkt paa Spidsen, at det var en væsentlig Grund til, at man udskrev det Folketingsvalg, som blev afholdt den 16. November 1932, det Folketingsvalg, der vendte op og ned paa forskellige For-

hold, men som i hvert Tilfælde for Regeringspartierne medførte en Tilbagegang i Folketingsmandater fra 77 til 76, et meget spinkelt Flertal. Jeg forstaar, at man fra Regeringens Side ogsaa denne Gang har overvejet Muligheden af Valg, dersom man ikke kunde faa et Flertal i begge Rigsdagens Ting for en fortsat Lovgivning paa dette Omraade. Jeg siger for egen Regning: Ja, kunde man afholde Valg, hvorved Regeringen gik nogle Mandater tilbage for hver Gang, saa vilde jeg for mit Vedkommende hilse Nyvalg med Glæde. Men nu er Lovforslaget altsaa kommet herover fra Folketinget vedtaget med 3 Partiers Stemmer, og man kan derfor nok i alle Tilfælde antage, at Terningerne paa dette Omraade er kastet.

Jeg vil da gerne sige et Par Ord om den Diskussion, der paa mange Hold har været ført om Sagen i de Aaringer, der er gaaet, en Diskussion, hvorunder man har givet Venstre, mit Parti, Hovedæren og Hovedansvaret for denne Lovgivning. Det er ganske fornøjeligt, naar man tilhører et Mindretalsparti, at dette Mindretalsparti da anses for saa stærkt, at det kan faa Magten og blive det bestemte paa de væsentligste Omraader. Jeg vover imidlertid at paastaa, at denne Agitation imod mit Parti skyder ganske over Maalet, og jeg gør det ud fra den Formening, at intet af de tre andre Partier vel kan betegnes som Natuepartier — jeg mener det i hvert Fald ikke. Hvis det virkelig var Venstre, der havde lavet denne Lov, maa man dog sige, det var højst mærkværdigt, at tre ansvarlige, maalbevidste Partier kunde følge Venstre paa dette Omraade og saa bagefter give Venstre Skylden for hele Udviklingen. Dette er for mig at dømme en højst mærkværdig Agitationsform.

Under Forhandlingerne om denne Sag i Samlingen 1931—32 udtalte mit Partis daværende Formand i Folketinget, at man betragtede de Forholdsregler, som Loven giver Anvisning paa, ikke blot som ganske ekstraordinære og midlertidige, men ogsaa som i høj Grad prægede af Eksperimentets Karakter, at Partiet kun kunde give sin Tilslutning for et meget kort Tidsrum, og Taleren — altsaa det daværende Medlem af Folketinget og Venstres Formand, Hr. Madsen-Mygdal — henstillede, at Lovens Varighed blev begrænset, saa at Forsøget — *Forsøget*, fremhæver jeg udtrykkeligt — i Stedet for 3 Maaneder kun blev gjort for 2 Maaneder, hvad der ganske utvivlsomt var tilstrækkeligt. Vi forbeholdt os derefter at rejse Krav om Lovens Ophævelse.